

ἀνδρῶν. Ὁ Γκαϊτε ἦτο τότε τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, ὁ δὲ Σχίλλερ τριάκοντα πέντε. Ὁ Γκαϊτε ἠδύνατο νὰ δώσῃ πολλά τὰ ὁποῖα εὐγνωμόνως ἀπεδέχετο ὁ Σχίλλερ, ἀν δ' οὗτος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ μεγάλου φίλου του, μηδὲ νὰ εὐρύνη τὸν ὀρίζοντα τῶν γνώσεων καὶ τῆς πείρας αὐτοῦ, μετέδωκεν ὅμως εἰς τὸν Γκαϊτε πολυτιμότερον τι : τὸ ἐνδιαφέρον. Ὁ βαθὺς ἐνθουσιασμός τοῦ Σχίλλερ, ἡ ἄτρωτος φιλοπονία του ἐκίνησαν τὸν Γκαϊτε εἰς ἐργασίαν· ἀπέσπασαν αὐτὸν ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης καὶ ἔτρεψαν εἰς τὰ γράμματα, παρῶρμησαν αὐτὸν εἰς συντέλεσιν ἡμιτελῶν ἢ εἰς πλήρη ἐκτέλεσιν νέων ἔργων. Ἡ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ κοινή δρασις ἀποτελεῖ ἐν τῷ βίῳ ἀμφοτέρων φωτεινότερον σημεῖον, παραμένει δ' αἰώνιον ὑπόδειγμα φιλίας.

«Εἶνε ἀληθῶς δῶρον Θεοῦ νὰ ἔχῃ τις σοφὸν καὶ περισκεμμένον φίλον!» ἀνεφώνει ὁ Σχίλλερ, μετὰ τὰς ἐπὶ τοῦ Βαλλενστάιν παρατηρήσεις τοῦ Γκαϊτε τὸν ὁποῖον εἶχε στείλῃ εἰς αὐτὸν ἐν χειρογράφῳ.

Ὁ δὲ Γκαϊτε περιγράφει τὴν ἐκ τῆς φιλίας ταύτης νέαν ψυχικὴν κατάστασιν του, ὡς ἐξῆς : «Εἰς ἐμὲ ἐπῆλθε νέον ἔαρ, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ παλαιὰ σπορὰ ἀνεβλάστησε καὶ οἱ ξηρανθέντες κλάδοι ἤνθησαν ἐκ νέου».

Ὅτε ἀπέθανεν ὁ Σχίλλερ, ὁ Γκαϊτε κατεκάρφθη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως· εἶχεν ἀπολέσῃ ὄχι ἀπλοῦν φίλον, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ τῆς ὑπάρξεώς του· ἐκ τοῦ βάθους δὲ τοῦ πόνου του ἀπέτεινε πρὸς αὐτὸν τὸν θαυμάσιον ἐκείνου ἐπίλογον τοῦ "Ἀσματος τοῦ Κώδωνος, ὁ ὁποῖος ὡς ρεῦμα ὀρμητικόν, ὑπὸ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς φιλίας ὀγκούμενον θέλει ῥοχθῆ αἰώνιος περὶ τὸν τάφον τοῦ Σχίλλερ.

Οἱ ἐπισκεφθέντες τὴν Βεϊμάρην εἶδον πρὸ τῆς μικρᾶς τοῦ θεάτρου πλατείας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποβάθρου, ὀρθούς, εὐθυτενεῖς, πλήρεις ζωῆς καὶ μεγαλείου, ὀρειχαλκίους ἐγγὺς ἀλλήλων ἰσταμένους τοὺς δύο φίλους. Ὁ Γκαϊτε ὀλύμπιος καὶ μέγας, κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς στέφανον δάφνης στηρίζει μετὰ τινος φιλικῆς νωχελείας τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Σχίλλερ. Οὗτος δὲ τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν δάφνην τείνων, κρατεῖ διὰ τῆς ἐτέρας ἐπτυγμένον χειρόγραφον ἐν ἐνθέῳ ἐμπνεύσει προσβλέπων ὑψηλά, ὡς ν' ἀκούῃ μυστηριώδη φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ.

Ὡς ἴστανται ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου ἐκείνου εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα συνηνωμένοι, οὕτως ἀχώριστοι εἶνε καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ καὶ ἐν τῷ θαυμασμῷ τῶν γενεῶν, οὕτως ἀναπόσπαστοι εὐρίσκονται καὶ εἰς τὰ μικρὰ Ξένια οἱ Διδάσκουροι τῆς γερμανικῆς ποιήσεως· διὰ τοῦτο ἡ εἰδησις τῆς ἀνευρέσεως ἀνεκδότου σειρᾶς τῶν ἐπιγραμμάτων τούτων, ἔφερεν εἰς τὴν μνήμην μου τὴν φιλίαν τῶν δύο ἀνδρῶν, φιλίαν μεγαλοῦργον καὶ ὑπέροχον ὡς ἦσαν αὐτοί· διότι ἡ γέφυρα ἔχει τὸ ὕψος τῶν ὄχθων τὰς ὁποίας ζευγνύει.

A. Π. Κ.

Ἡ Μικρὰ Κόμησσα¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ε. Δ. ΡΟΪΔΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 5'.

1 Ὀκτωβρίου.

Παῦλε, τὰ πράγματα θολώνουν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω τὴν γνώμην σου περὶ τοῦ πρακτέου. Ἄκουσε τί συνέβη καὶ ἀπάντησέ με ἀμέσως.

Τὴν ἐνδεκάτην τὸ πρωί, σφραγίσας τὴν ἐπιστολήν μου κατέβην ὅπως τὴν παραδώσω εἰς τὸν ταχυδρόμον καὶ, ἐγγιζούσης τῆς ὥρας τοῦ προγεύματος, μετέβην εἰς τὴν αἴθουσαν. Μὴ εὐρὸν κανένα ἐκεῖ ἐκάθισα παρὰ τὴν ἐστίαν ἀναγινώσκων τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τῆς Ἐπιθεωρήσεως, ὅτε ἀνοιχθείσης αἰφνιδίως τῆς θύρας εἶδον εἰσερχομένην τὴν μικρὰν κόμησσαν, ἣτις εἶχε διανυκτερεύσει εἰς τὸν πύργον. Μετὰ τὸν ἀτυχῆ διάλογον τῆς προτεραίας, ὃν κάλλιστα ἐγνώριζον ὅτι εἶχεν ἀκούσει ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἡ συνέντευξις κατ' ἰδίαν μετὰ τῆς κυρίας ταύτης ἦτο ὀλίγον ἐπιθυμητή. Ἐγερθεὶς ἐν τούτοις προσέκλινα ἐδαφιαίως καὶ ἀντεχαιρετήθην ὑπ' αὐτῆς δι' ἐλαφροτάτης κλίσεως τῆς κεφαλῆς, τῆς ὁποίας ἤμην ἴσως ἀνάξιος μετὰ τὰς χθεσινὰς μου ἀνοησίας. Τὰ πρῶτα βήματα τῆς μικρᾶς κομήσεως, ὅτε μὲ εἶδεν, ἐπρόδιδον ταλάντευσιν τινα καὶ ἀμφιβολίαν, ὁμοιάζοντα βάδισμα πέρδικος ἐλαφρῶς κατὰ πτέρυγα πληρωθείσης. Ἄφου ἐφάνη ἐπὶ τινος στιγμᾶς διατάζουσα ἀν ἤθελε τραπῆ πρὸς τὸ παραθύρον ἢ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἔλαβεν αἴφνης τοιμηρότεραν ἀπόφασιν καὶ διηυθύνθη ἄνευ περαιτέρω δισταγμοῦ πρὸς τὴν ἐστίαν, ἥτοι τὴν ἰδιαίτεράν μου ἐπικράτειαν.

Ὁρθίος ἐνώπιον τοῦ καθίσματός μου καὶ ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὸ περιοδικὸν ἀνέμενα τὰ συμβησόμενα μετὰ φαινομένης ἀταραξίας, ἣτις πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἀτελέστατα ἔκρυπτε τὴν ἐσωτερικὴν μου ἀγωνίαν. Τὴν ἐπικειμένην ἐξήγησιν καθίστανε λίαν ἐπιφοβὸν ὄχι μόνον ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν τυχόντα ἐλευθερίου ἀγωγῆς πρὸς τὰς γυναῖκας ἀθρότης, ἀλλὰ καὶ ἡ ζωηρὰ συναίσθησις τῆς ἐνοχῆς μου, ἣτις περιώριζεν ἐντὸς στενωπῶν ὀρίων τὸ δικαίωμα τῆς νομίμου ἀμύνης καὶ μὲ παρέδιδεν ἀνυπεράσπιστον εἰς τὴν διάκρισιν γυναικὸς νέας, ζωηρᾶς καὶ πιθανῶς φιλεκδίκου.

Ἡ κυρία Πάλμα σταματήσασα ἀπέναντί μου ἐστήριξε τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας καὶ ἔτεινεν εἰς τὸ πῦρ τὸ περιέχον τὸν ἀριστερὸν αὐτῆς πόδα χρυσόμαυρον ὑποδημάτιον. Οὕτως ἐγκατασταθεῖσα ἐστράφη ἔπειτα πρὸς ἐμὲ χωρὶς νὰ εἶπῃ οὐδὲ λέξιν, παρατηροῦσα μετὰ χαρᾶς τὴν στενοχωρίαν μου, ἣτις ἦτο μεγάλη. Καλὸν ἐνόμισα τότε νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀνάγνωσιν μου, πρὸ τούτου ὅμως καὶ ἐν εἶδει μεταβάσεως ἠρώτησα αὐτὴν μετὰ πολλῆς εὐγενείας — «Μήπως ζητεῖτε τὸ περιοδικὸν τούτο, κυρία ;»

— Εὐχαριστῶ, κύριε, δὲν ἤξεύρω νὰ διαβάζω, μοὶ ἀπήντησε διὰ φωνῆς ἱκανῶς τραχείας· ἐγὼ δὲ ἐκφράσας διὰ φιλόφρονος νεύματος τὴν λύπην ἣν μοὶ ἐπροξένει ἡ ἀποκάλυψις τῆς τοιαύτης ἀγνοίας, ἐκάθισα καὶ ἠσθάνθην ἐμαυτὸν ὅπως οὖν ἡσυχώτερον, ὡς μονομάχος ὑπομείνας τὸ πῦρ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ καὶ νομίζων σωθεῖσαν οὕτω τὴν τιμὴν. Ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμῆς ἡ θέσις μου ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ μοῦ φαίνεται ἱκανῶς δυσάρεστος, ἀφοῦ εἰς μάτην ἠγωνιζόμεν ἡ ἀπομονωθῶ ἀναγινώσκων καὶ ἔβλεπον χορεύοντα ἐπὶ τοῦ χάρτου πλῆθος χρυσομαύρων σανδαλιῶν. Φανερὰ ἐπιθέσις θὰ μοὶ ἐφαίνετο προτιμότερα τῆς σιωπηλῆς ἐκείνης ἐχθρότητος τῆς γείτονος μου, ἣν ἐμάντευον ἐκ τοῦ κροταλισμοῦ τῶν δακτυλίων ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας, τῆς ἀνυπομόνου κινήσεως τοῦ ποδὸς καὶ τῆς σπασμωδικῆς τῶν ῥωθῶνων διαστολῆς. Μεγάλην λοιπὸν ἠσθάνθην ἀνακούφισιν ὅτε ἀνοιχθείσης καὶ πάλιν τῆς θύρας ἐπαρουσιάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς νέον πρόσωπον, τὸ ὅποσον ἐδικαιούμην νὰ θεωρήσω ὡς σύμμαχον. Ἦτο δὲ τοῦτο ἡ κυρία Δουμέτρη, ἐπιστήθιος φίλη τῆς θυγατρὸς τῆς κυρίας Μαλουέ, χήρα ὠραιότατη καὶ κατὰ τι τῶν συντρόφων αὐτῆς φρονιμωτέρα. Τὸ τελευταῖον τοῦτο προτέρημα ὡς καὶ τὸ ὑπέροχον κάλλος τῆς ἠσφάλισαν εἰς αὐτὴν πρὸ πολλοῦ τὴν ἀντιπάθειαν τῆς κυρίας Πάλμας, ἣτις σκόπτουσα τὰς βαθυχρούς ἐσθῆτας καὶ τὸ ἐλεγειακὸν ἐνίοτε ὕφος τῆς ἀντιζήλου τῆς ἐπωνόμασεν αὐτὴν *χήραν τοῦ Μαλαβάφ*. Ἡ κυρία Δουμέτρη στερεῖται μὲν πνεύματος, ἀλλ' ἔχει ἀντίληψιν ὀρθὴν, ἀρκοῦσαν παιδεῖαν καὶ τινὰ ῥωμαντισμὸν, ὃν ἀρέσκειται ἐπιδεικνύουσα εἰς τὴν συναναστροφὴν. Βλέπουσα δὲ ὅτι οὔτε εἰς τὸ κυνήγιον διέπρεπα, οὔτε εἰς τὸ σφαιριστήριον, οὔτε εἰς τὸν χορὸν ἢ ἄλλην τινὰ κοσμικὴν διασκεδάσιν, μὲ ὑπέθεσε διαπρέποντα τοῦλάχιστον ἐπὶ διαλεκτικῇ εὐφυίᾳ καὶ ἀνέλαβε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου. Αἱ σχέσεις ἡμῶν κατέστησαν οὕτω φιλικώταται· καθότι, ἂν δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνταποκριθῶ εἰς πάσας αὐτῆς τὰς προσδοκίας, ἀκροῶμαι τοῦλάχιστον τὰς αἰσθηματικὰς φράσεις τῆς μετ' εὐλαβοῦς προσοχῆς ὑποκρινόμενος ὅτι ἐννοῶ αὐτάς, καὶ τοῦτο τὴν ὑπερευχαριστεῖ.

Τὸ κυανοῦν βλέμμα τῆς μικρᾶς κομήσσης ἤστραψεν ἐξ ἀγρίας χαρᾶς ὡς ἂν νῦχαρίσται τὴν τύχην τὴν πέμψασαν εἰς αὐτὴν εὐάλωτον θῦμα. Ἀφήσασα τὴν ὠραίαν χήραν νὰ προχωρήσῃ μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς τῆς βάδισμα αὐτῆς μελαγχολικῆς βραδύτητος ἀνεκᾶγγασεν αἴφνης κρᾶζουσα μετ' ἐμφάσεως: «Εὐγε, κυρία μου· περιπατεῖτε ὡς θῦμα μεταβαίνον εἰς τὸν τόπον τῆς θυσίας, ὁμοιάζετε τὴν Ἰφιγένειαν... ἢ μάλλον τὴν Ἐρμιόνην...»

«Ἀκολουθοῦσα ἔνδακρος τοῦ νικητοῦ τὸ ἄρμα».

Τίνος εἶναι ὁ ἀνωτέρω στίχος; ... ἐγὼ εἶμαι τὸσον ἀμαθής... Πιστεύω ὅτι εἶναι τοῦ φίλου σου Λαμαρτίνου, ὅστις τὸν ἔγραψεν ἐπίτηδες διὰ σέ, ἀγαπητή μου.

— Πῶς, ἀπαγγέλλετε τώρα καὶ στίχους, ἀγαπητή μου κυρία; ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δουμέτρη, ἣτις στερεῖται ἐτοιμότητος.

— Διὰ τὸ ὄχι, ἀγαπητή μου; Μήπως ἔχετε σεις

τὸ μονοπώλιον τῶν στίχων; Ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι τώρα ὅτι τὸν στίχον «ἀκολουθοῦσα ἔνδακρος» ἤκουσα ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ τῆς Ῥαχὴλ, ὥστε δὲν εἶναι τοῦ Λαμαρτίνου, ἀλλὰ τοῦ τραγικοῦ Βουαλώ... Ἄκουσε, ἀγαπητή μου Ναθαλία, ἔχω σκοπὸν νὰ σε ζητήσω μαθήματά τινα συνδιαλέξεως ἠθικῆς καὶ σπουδαίας, ἣτις πρέπει νὰ εἶναι διασκεδαστικὴ τάτη. Καὶ διὰ ν' ἀρχίσωμεν, εἰπέ με, παρακαλῶ, ποῖον προτιμᾶς τὸν Λαμαρτίνον ἢ τὸν Βουαλώ;

— Ἀλλὰ μετὰξὺ τούτων οὐδεμία ὑπάρχει σχέσις, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δουμέτρη μετὰ πολλῆς σοβαρότητος καὶ θαυμαστῆς εὐπιστίας.

— Δὲν τὸ ἤξευρα, εἶπεν ἡ κυρία Πάλμα—δεικνύουσα με ἔπειτα διὰ τοῦ δακτύλου ἐπρόσθεσεν— Ἴσως προτιμᾶτε τῶν ἀνωτέρω ποιητῶν τὸν κύριον, ὅστις γράφει καὶ οὗτος στίχους.

— Ὅχι, κυρία μου, ἀπατάσθη, δὲν γράφω στίχους, εἶπον ἐγὼ, ἐνῶ ἡ κυρία Δουμέτρη, εἰς ἣν ἡ συναίσθησις τῆς ἐξόχου αὐτῆς εὐμορφίας παρέχει ἀκατάβλητον γαλήνην ψυχῆς, ἤρκειτο νὰ μειδιάσῃ μετὰ νωχελείας. Καταπεσοῦσα ἔπειτα ἐπὶ τῆς ἐδρας, τὴν ὅποιαν τῆς εἶχα παραχωρήσει, — «Τί πένθιμος καιρός, μοὶ εἶπεν ὁ φθινοπωρινὸς οὗτος οὐρανὸς ἐπικαθῆται ὡς νεκρικὴ πλάξ ἐπὶ τῆς ψυχῆς! Ὅλα τὰ δένδρα φαίνονται κυπάρισσοι καὶ οἱ ἀγροὶ ἀπέραντον νεκροταφεῖον. Τὸ πᾶν ὁμοιάζει...»

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, Ναθαλία, σταμάτησε αὐτοῦ, δέικοψεν ἡ μικρὰ κόμησσα. Περίμενε τοῦλάχιστον νὰ προγευματίσωμεν ἂν ἐπιμένῃς νὰ αἰσθηματολογῆς νηστικῇ, θάρρωσθήσης ἐπὶ τέλους.

— Δέν με λέγεις τί ἔχεις σήμερον τὸ πρωί, εἶπεν ἡ ὠραία χήρα, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ἐπέρασες πολὺ κακὴν νύκτα».

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου; Μὴ λέγῃς τοιαῦτα πράγματα. Ἀπ' ἐναντίας εἶδον ὄνεϊρατα οὐράνια... ἤμην εἰς ἔκστασιν... ἡ ψυχὴ μου συναναστράφη μετὰ ψυχῶν καθὼς τὴν ἰδικὴν σου... εἶδα ἀγγέλους μειδιῶντάς μοι διὰ τῶν κυπαρίστων... καὶ τὰ λοιπὰ κουροφέζαλα.

Ἡ κυρία Δουμέτρη ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς καὶ ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ ἔλαβε τὸ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας περιοδικόν.

— Δέν με λέγεις, Ναθαλία, ἐπ' ἀνέλαβεν ἡ κυρία Πάλμα, ποίους ἀνδρας θὰ ἔχωμεν τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ γεῦμα;

Ἡ ἀμνησικακος Ναθαλία ὠνόμασε τὸν κ. Βρεῦλλῆ, δύο ἢ τρεῖς ἄλλους κυρίους ὑπ' ἀνδρῶν, καὶ τὸν ἰερέα τοῦ δήμου.

— Τότε ἀναχωρῶ εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα, εἶπεν ἡ μικρὰ κόμησσα, ἀτενίζουσα με κατὰ πρόσωπον.

— Τοῦτο δὲν εἶναι κολακευτικόν δι' ἡμᾶς, ἐψιθύρισε ἡ κυρία Δουμέτρη.

— Κάλλιστα γνωρίζεις, εἶπεν ἡ ἄλλη μετὰ θαυμαστῆς προπετείας, ὅτι μόνον τῶν ἀνδρῶν ἡ συναναστροφή μ' εὐχαριστεῖ, καὶ δὲν θεωρῶ ἀνήκοντα εἰς τὸ φύλον τοῦτο οὐδ' εἰς κανὲν ἄλλο τρεῖς τάξεις ἀνθρώπων, τοὺς ἐγγάμους, τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς λογιωτάτους. Ἐκστομίσασα τὸ ἀπόσφειγμα τοῦτο ἡ κυρία Πάλμα, ἐτόξευσεν ἐπ' ἐμὲ καὶ ἔτε-

ρον βλέμμα, ὅπως ἐννοήσω ὅτι μ' ἔκαμνε τὴν τιμὴν νὰ με κατατάξῃ, καίτοι ἀνάξιον τοιαύτης τιμῆς, εἰς τὴν τρίτην τάξιν τῶν οὐδετέρων ὄντων. Ἀκούσασα εὐθύς ἐπειτὰ ἠχοῦντα τὸν κῶδωνα τοῦ πύργου ἀνέκραξε περιχαρῶς: Ἰδοὺ τὸ πρόγευμα, δόξα τῷ Θεῷ! διότι πεινῶ ὡς λύκος, ἂν ἦναι μὲ τὴν ἄδειαν τῶν αὐλῶν πνευμάτων καὶ τῶν εὐαισθητῶν ψυχῶν. Ταῦτα εἰπούσα ἐξωλίθησε μέχρι τῆς ἄλλης ἄκρας τῆς αἰθούσης καὶ ὑπῆγε νὰ κρεμασθῇ εἰς τὸν τράχηλον τοῦ μαρκησίου Μαλουέ, εἰσελθόντος μετὰ τῶν προσκεκλημένων του, ἐνῶ ἐγὼ ἔσπευδα νὰ προσφέρω τὸν βραχιόνα εἰς τὴν κυρίαν Δουμέτρην, προσπαθῶν ν' ἀποζημιώσω αὐτὴν διὰ παντοίων περιποιήσεων δι' ὅσα ὑπέστη ἐξ αἰτίας μου βασιανιστήρια.

Ὡς ἴσως παρετήρησες, ἡ μικρὰ κόμησσα ἐπέδειξε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀνωτέρω σηκηνῆς πολλὴν μὲν προπέτειαν καὶ ἀπρεπῆ ἀθυροστομίαν, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον ἀπέδιδε εἰς αὐτὴν. Καίτοι δὲ τὸ πνεῦμα τοῦτο μετεχειρίσθη κατ' ἐμοῦ, ἀντὶ νὰ δυσανασχετήσω ὑπεχαιριστήθη μᾶλλον ἐκ τούτου, διότι πρὸ παντός ἄλλου ἀποστρέφομαι τὴν βλακίαν, τὴν χειροτέραν κατ' ἐμὲ καὶ ἐπιφοβωτέραν πάσης ἄλλης κακίας. Πλὴν δὲ τούτου ἡ δικαιοσύνη μὲ ἠνάγκαζε νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἀντεκδίκησις τῆς μικρᾶς κομήσσης, ἐξαιρουμένων τῶν κατὰ τῆς ἀθῶας κυρίας Δουμέτρης ῥιφθέντων λίθων, δὲν ὑπερέβη τὰ ὅρια τῶν ἐν πολέμῳ νομίμων, εἶχε δὲ καὶ χαρακτῆρά τινα ἀστείότητος μᾶλλον ἢ ἀσπόνδου γυναικείου μίσους, προκαλουμένου πολλάκις ἐξ ἀφορητῆς πῶλύ ἐλαφροτέρας τῶν κατ' ἐμοῦ εὐλόγων παραπόνων τῆς ἐχθρᾶς μου. Διαρκούσης τῆς ἀψιμαχίας ἔτυχε πολλάκις νὰ μειδιάσω κατ' ἐμαυτὸν, καὶ μετ' αὐτὴν ἠσθάνομην τὴν ἀπέχθειάν μου πρὸς τὴν ζεικίνητον τρέλλαν τῆς μικρᾶς κομήσσης ἱκανῶς μετριασθεῖσαν καὶ μετέχουσαν μεγάλης δόσεως οἴκτου καὶ συμπαθείας.

Αἱ γυναῖκες διακρίνουσι μετὰ πολλῆς ὀξυδερκείας τῶν αἰσθημάτων τὰς τροποποιήσεις, ἡ δὲ κυρία Πάλμα ὄχι μόνον ἐνόησεν ἀμέσως τὸ κέρδος τῆς εἰς τὴν ὑπόληψίν μου, ἀλλὰ καὶ ὑπολαβοῦσα τοῦτο πολὺ μεγαλειότερον τοῦ πραγματικοῦ ἐπεχείρησε νὰ καταχρασθῇ τὴν νίκην. Ἐπὶ δύο ὅλας ἡμέρας πλείεστα ἔρριψε κατ' ἐμοῦ βέλη, τὰ ὅποια ὑπέμεινα μετὰ πολλῆς προθύτης, ἀνταποδώσας μάλιστα περιποιήσεις τινάς· καθότι δὲν ἠδυνάμην νὰ λησμονήσω τὰς ἀσυγγνώστους ἐκφράσεις τοῦ διαλόγου μου μετὰ τῆς κυρίας Μαλουέ, οὐδ' ἐνόμιζα ἱκανὴν τούτου τιμωρίαν τὸ ἐλαφρὸν μαρτύριον, τὸ ὅποιον ὑπέμεινα μετὰ τῆς ὥραίας χήρας τοῦ Μαλαθάρ. Ἡ ἀνοχὴ μου αὕτη ἤρκεσε νὰ πείσῃ τὴν κυρίαν Πάλμαν ὅτι ἠδύνατο νὰ μὲ μεταχειρισθῇ ὡς δορυάλωτον χῶραν. Ὅπως δὲ δικαιώσῃ τὴν ἀρτιγέννητον αὐτῆς ἐπὶ τῆς βουλήσεως καὶ τῆς καρδίας μου ἐπιρροήν, εὐηρεστήθη νὰ με ζητήσῃ κατ' ἐπανάληψιν μικρᾶς τινος ὑπηρεσίας, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἀναθέτουσι συνήθως αἱ γυναῖκες, ὡς δείγματα ἐξαιρετικῆς εὐνοίας, εἰς τοὺς πιστοὺς αὐτῶν ἱππότεας. Ταύτας ἐξετέλεσα εὐγενῶς μὲν, ἀλλὰ καὶ μετὰ προφανοῦς ψυχρότητος, πιστεύων ὅτι οὔτε εἰς πᾶ-

σαν ἡλικίαν οὔτε εἰς ὅλους τοὺς χαρακτῆρας ἀρμύζουσι τὰ καθήκοντα προθύμου θεράποντος τῶν κυριῶν. Ἡ ἐπιφύλαξις μου ἐν τούτοις αὕτη οὐδὲν ἐκώλυσε τὴν μικρὰν κόμησσαν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤμην ὁλος ἰδικός τῆς καὶ πρόθυμος ν' αὐξήσω τὸν ὄμιλον τῶν ὀπισθεν τοῦ ἄρματος αὐτῆς συρομένων. Ὑπὸ τοιαύτης κατεχομένης ἰδέας μ' ἐπλησίασε χθὲς τὸ ἔσπερας μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας ζητοῦσα τὴν τιμὴν νὰ χορευθῇ τὸ κοτιλλίων μετ' ἐμοῦ. Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην αἴτησιν ἀπήντησα γελῶν ὅτι οὐδεμίαν ἔχω πείραν τοῦ χοροῦ τούτου, ἀλλ' αὕτη ἐπέμενε νὰ γείνη τὸ θέλημά τῆς, ἰσχυρίζομένη ὅτι ὁ ἐπιδείξας τοσαύτην εἰς τὸ δάσος εὐκνησίαν ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ εὐδοκιμήσῃ καὶ ὡς χορευτῆς. Ὅπως δὲ ἐπιθέσῃ τέλος εἰς τὴν συζήτησιν μὲ παρέσυρε μετὰ πολλῆς οἰκειότητος ἐκ τοῦ βραχιόνος, λέγουσα ὅτι δὲν εἶναι συνειθισμένη ν' ἀκούῃ ὄχι.

— Οὐτ' ἐγὼ, κυρία μου, ἀπεκρίθην, νὰ ἐκθέτωμαι ἐνώπιον τοῦ κόσμου.

— Πῶς! οὔτε διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃτε;

— Οὔτε διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλος πρὸς τοῦτο τρόπος. Ταῦτα εἰπὼν ἐχαίρετιστα αὐτὴν μετὰ μειδιάματος, ἀλλ' ὁ τόνος δι' οὐ ἐπρόφερα τὰς ἀνωτέρω λέξεις ἦτο τοιοῦτος, ὥστε δὲν ἔκρινε πρέπον νὰ ἐπιμείνῃ καὶ ἐπέστρεψεν ἀμέσως πρὸς τοὺς χορευτάς, οἵτινες κατεσκόπευον ἡμᾶς μετὰ προφανοῦς ἐνδιαφέροντος. Ἡ ἀνεῦ ἐμοῦ ἐπιστρέψασα μικρὰ κόμησσα ἔγεινε δεκτὴ μετὰ ψιθυρισμῶν καὶ μειδιαμάτων, εἰς τὰ ὅποια ἀπεκρίθη διὰ βραχείας τινός φράσεως, τῆς ὁποίας δὲν ἠδυνήθην νὰ κούσω παρά μόνον τὴν λέξιν **στοίχημα**. Μικρὰν ἀποδώσας εἰς τοῦτο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην σημασίαν ἐκάθισα πλησίον τῆς κυρίας Δουμέτρης καὶ αἱ δύο ἡμῶν ψυχαὶ ἀνῆλθον ἐπὶ ἄρματος νεφελῶν εἰς τὸν θεῖον αἰθέρα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΕΡΒΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ὁ ἦλιος ἐβασιλεύει πίσω ἀπὸ τὰ βουνά,
Κι' ἀπὸ μιὰ χώρα μακρονί τὸ στράτευμα γυρνᾷ.
Ἐτρέξανε νὰ τὸ δεχτοῦν ἄνδρες, παιδιὰ, κορίτσα,
Κι' ἀπ' ὅλους πρῶτη ἔτρεξεν ἡ ὀμορφὴ Μιλίτσα,
Κι' ἀναζητᾷ στὰ τάγματα σκιασμένη ἡ ματιὰ τῆς
Αὐτοῦς ποῦ δίνανε ζωὴ εἰς τὴν φτωχὴ καρδιά τῆς,
Τὸν ἄνδρα τῆς τὸν ἀκριβό, τὸν Τσέβερ τὸν γαμπρό τῆς
Καὶ τὸν ξανθό, τὸν πειὸ μικρὸ ἀπ' ὅλους ἀδελφὸ τῆς.
Τοῦ κάκου ὅλους ῥώτησε μὲ τὴ σβυστὴ λαλιά τῆς.
Ἐκοψε γιὰ τὸν ἄντρα τῆς τὰ μακρονὰ μαλλιά τῆς,
Γιὰ τὸν γαμπρό τῆς ἔκαμε τὸ πρόσωπο κομμάτια.
Μὰ κλαίοντας τὸν ἀδελφὸ χάνει τὰ δύο τῆς μάτια.
Περάσαν χρόνια· τὰ μαλλιά ξαναγινῆκαν πάλι
Τὸ πληγωμένο πρόσωπο ἔγρε τὰ πρῶτα κάλλη,
Μὰ τὰ γλυκὰ ματάκια τῆς τὰ οὐρανοβαμμένα
Αὐτὰ τὰ δύο ἐμείνανε μονάχα τυφλωμένα.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ